О перші любощі, о серця юнь вразлива!
Корали вуст, лазур очей, вогонь чуттів,
Бентежне відкриття незвіданих світів
І зближень трепетних стихійність боязлива!

Те все пройшло, сплило, немов весняна злива,
Невинний цвіт душі недовго золотів,-
Із півночі життя хтось лютий налетів,
І впала враз зима — тяжка, глуха, нудьглива.

І от я гибію, самотній і смутний,
Немов у склепі мрець, холодний, крижаний,
Гіркий, мов сирота, що без сестри бідує...

О, де ж та втішниця, вся ласка і тепло,
Що знає нас до дна, нічому не чудує
І часом, як дитя, цілує у чоло?